

stændighederne overhovedet gør det muligt, og derfor vil der, saaledes som den højtærede Finansminister har skildret for et Øjeblik siden, blive opstillet visse Vilkaar for en Fortsættelse af Gyldighedstiden for Krisetoldsatserne udover den 1. Juli. Disse Vilkaar er indeholdt i Lovforslagets Paragraffer 2 og 3 og gaar for det første ud paa, at de Virksomheder, der her er Tale om, for saa vidt de ønsker en Fortsættelse af disse Satsers Gyldighed udover den 1. Juli, skal afgive en Erklæring til Indenrigsministeren om, at de forpligter sig til i det Tidsrum, i hvilket Krisetoldsatserne er gældende, ikke at forhøje Priserne paa de Varer, der omfattes af disse Satser, medmindre Forhøjelsen kan begrundes ved en paaviselig Stigning i Raamaterialernes Pris eller i Arbejdslønnen eller i Virksomhedens Driftsudgifter i øvrigt, og en saadan Erklæring skal foreligge for Indenrigsministeren senest den 15. April 1923.

Men, som sagt, med Produktionens Billiggørelse for Øje og derigennem med det for Øje at øge Skotøjsindustriens Konkurrenceevne overfor Udlandet og bidrage til at konsolidere denne Industri vil der som Vilkaar for en fortsat Støtte ad den Vej efter 1. Juli blive stillet Krav til saavel denne Industris Arbejdsgivere som til dens Arbejdere, Krav, om hvis Opfyldelse der snarest skal tilgaa Indenrigsministeren Meddelelse fra saavel Arbejdsgiver- som Arbejderorganisationerne og senest inden 15. Juni 1923. For Kapitalens Vedkommende kræves det, at der ikke i den Tid, i hvilken dette Kriseværn gives, udbetales Tantiømer eller anden tilsvarende Ydelse til Direktion eller Bestyrelse, at der i aarligt Udbytte for disse Regnskabsaar højst maa udbetales Aktionærerne og øvrige Deltagere med begrænset Ansvar et Beløb, der beregnes efter en Procentsats, som ligger to Procent under Nationalbankens laveste Diskonto i vedkommende Regnskabsaar, og dette Udbytte maa kun beregnes af de paa-gældendes i Virksomheden faktisk indskudte Kapital, altsaa naturligvis forøget med Kapital, som eventuelt maatte være overført fra Reservefonden til Aktiekapitalen. Endelig skal man forpligte sig til at anvende det øvrige Overskud til Virksomhedens Konsolidering paa en Maade, som Indenrigsministeren kan godkende.

Hvad de Vilkaar angaar, som man maa kræve opfyldt fra Arbejdernes Side, kan jeg kort sige, at de gaar ud paa følgende: Arbejdstiden ansættes til den, som den 1. August 1915 var den gennemsnitlige i disse Virksomheder, og for hvilken man har

fyldestgørende Statistik, og for saa vidt man fra Arbejdernes Side maatte erklære sig rede til at gaa op til den Arbejdstid, vil Dagfortjenesten, enten den erhverves gennem Timeløn eller gennem Akkord, forblive uforandret, idet Timelønssatserne og Akkordsatserne sættes til en saadan Brøkdel af de nugældende Satser, som er udtrykt ved den nugældende Arbejdstids Forhold til Arbejdstiden pr. 1. August 1915. Eller hvis Arbejderne maatte foretrække at blive ved den nuværende Arbejdstid, da ansættes Timelønnen og Akkordlønnen til den, der var gældende før Krigen, forhøjet i Forhold til Pristallet. Men der er endelig ogsaa aabnet Mulighed for, at Overenskomsten mellem Arbejdere og Arbejdsgivere kan formes saaledes, at den er Udtryk for en Kombination af de to Fremgangsmaader, en Kombination, som i Tilfælde af, at det maatte blive Resultatet af de Forhandlinger, der skal føres, vil være at godkende af Indenrigsministeren, og som skal være formet saaledes, at det Formaal, man søger fremmet gennem de to af mig først nævnte Muligheder, i samme Grad fremmes gennem den Kombination, som eventuelt tilvejebringes. Skulde jeg kort sige, paa hvilken Maade dette vil kunne ske, vil jeg kunne udtrykke det saaledes, at hvis man vælger en Arbejdstid, beliggende et Sted mellem den nuværende og den, der var gældende pr. 1. August 1915, saa vil den Timeløn eller Akkordløn, som vilde fremkomme i Henhold til Lønningerne i 1914, forhøjet efter Pristallet, i saa Fald være at forhøje med et Beløb svarende til den Brøkdel af Differencen mellem Timelønnen og Akkordsatserne efter de to Fremgangsmaader, som er udtrykt ved Forholdet mellem Arbejdstiden nu og den Arbejdstid, man fra Arbejdernes Side maatte vælge. Jeg kunde maaske allerbedst illustrere det ved at nævne et Eksempel — uden at de Tal, jeg i denne Forbindelse fremfører, er Udtryk for noget eksakt, noget faktisk.

Lad os sige, at Timelønnen i Skotøjsindustrien nu er 1 Kr. 52 Ø. Jeg ved godt, at Tallet passer ikke nøje, men det ligger vel ikke saa grumme langt fra det virkelige, og det er i alt Fald et simpelt Tal at regne med, som ærede Medlemmer om et Øjeblik vil se. Lad os altsaa sige, at Timelønnen er 1 Kr. 52 Ø., og at Arbejdstiden nu er 8 Timer, og at den pr. 1. August 1915 var gennemsnitlig $9\frac{1}{2}$ Time, saa vil det altsaa sige, at hvis man vælger en Arbejdstid paa $9\frac{1}{2}$ Time, skal Timelønnen være $\frac{16}{19}$ af den nugældende. $\frac{16}{19}$ af 1 Kr. 52 Ø. vil være 1 Kr. 28 Ø. Altsaa, vælger man fra Arbej-